

KÁNTOR ZSOLT

A beszéd a nyelven túl

Nádas Péternek

Nemcsak az idő, az időtlenség is múlik. Telik. Ha jobban meggondoljuk, ennek az oka a Hang. Mintha egy kis szigetet csinált volna magának az örökkévalóság óceánjában. Megalkotta a világosságot, mint szövetet.

Dolgokat akart teremteni a szájával ez a dolog. A nyelvnek köszönheti a létét. A Hang szigetén jött létre a világ. A tárgyak és a lelkek. A Hang egeket rajzolt a sziget fölé. Tengert kreált. Az ihlet megcsinált minden sejtet, atomot.

Jelek áramlása vette körül a Hangot. Mindenkit a saját rendetlensége övezett – minden rend határán. És így elkezdődhettek az utómunkálatok.

A fogak közötti nyelv

Egy temperarajz a falon, amibe beléphetünk, Isten vízese. Eleven, göcsörtös, felszántott és hallható felület. Pillanat. A zuhatag mint „felfogás”. Az észjárás allegóriája. Mustármagkert. Titánbambuszok földrésze. És mi álmunkban is készenlétben tartjuk magunkat, kivárunk valamit. Aránytalanul jók vagyunk a rosszal szemben. A sóvárgás kínosan puha. Ahelyett, hogy leradírozná az ellenerőket, reflektál. Kineveti a szavatosság ura. „A szöveghez visszanyúló lét.”

A múlandó, tovatűnő jelenségek rögzítésére irányuló igyekezet lekonyul. A tradíció kötése elpattannak. A mindenkinek rendelkezésre álló készség immár kiszökik a palackból. A NINCS folyóként definiálja magát. Áramló létként, időként. A nemlét becsomagolt, az áttűnés kibernetikus. Teoretikus mozgás. Akceptálandó egy totálisan fragmentálódott világ. A benyomások szimultán játszmaja eseményekre bomlik. Szétesik a hierarchia. Intakt és organikus viselkedés. Imádkozni egy lepkéhez, aki egyelőre hallgat. És mégis hallja. Hogy baj van.